SKORPIONEN

Anarkistisk Organ

Udkommer saavidt muligt 2 Gange maanedlig - Enkelte Numre 5 Øre - 60 Øre halvaarlig, i Provinserne og Norge 1 Kr. - frit tilbragt

Nr. 1. Udgivet af anarkistisk Agitationskomité. | Tirsdagen den 24de Juli 1906. | 2. Aargang Redigeret af S. Rasmussen

Efter at være kommet ud af Forbedringshuset overtager jeg atter Redaktørposten.

S. Rasmussen.

Ekspeditionen er overdraget H. P. Hansen, Dannebrogsgade 56, Stuen, Sidebygningen.

Alle Meddelelser til Redaktionen bedes forelobig sendt til Ekspeditionen.

Jeg er enhver højere Magts Fjende.
(Max Stirner.)

Menneskejagt

Et Ord til mine Klassefæller

Kammerater! Som I ser har Magthaverne her hjemme nu fulgt deres russiske Aandsfællers Eksempel og paabegyndt Jagten paa Landets revolutionære Elementer.

Under falske Paastande om, at vi vil undergrave al Orden og Retfærdighed i Samfundet, søger de ved de smudsigste Midler og mest lumpne Lovfortolkninger og Lovovergreb at slaa os ned.

De paastaar, at vi overtræder de Love, som «Staten» har opsat til Hævdelse af Sikkerhed og Fred for dens Indvaanere; men med «Indvaanere» forstaar de kun dem selv og deres Klassefæller.

De søger, assisteret af hele den borgerlige Presse, at indbilde det uvidende Folk, at vi Anarkister og revolutionære Socialister kun er nogle Morderbander, der myrder enten for at kunne røve og plyndre eller endog kun af Lyst. Men selv plyndrer disse Magthavere hver Dag det store arbejdende Folk for alt, hvad det frembringer af Værdier; de røver Liv, Lykke, Frihed og Sundhed fra dem, og tvinger dem ned i den dybeste Elendighed, for at de selv kan føre et Liv i Lediggang og overdreven Nydelse; og Ungdommen, som de paastaar vi «fordærver» ved vore revolutionære Ideer, den tvinger de selv ind i den militaristiske Morderbande og opdrætter dem der til Lystmord.

Kammerater! Vi spørger Jer nu: Hvem tror I, det er, der vil Retfærdighed? Er det mon Jeres Bødler og Udbyttere, disse Magthavere, som nu i Aartusinder har holdt Underklassen nede i Trældom og Nød? Er det den Overklasse, som daglig raner Frugten af Jert Arbejde og hensynsløst smider Jer paa Gaden, naar de ikke mere har Brug for Jer? Er det den Øvrighed, som uden at den selv nogensinde har villet respektere Lovene, altid har været rede til at plante Politikniplen i Synet paa Jer, om *I* ikke gjorde det? Eller er det os revolutionære, som bekæmper disse Magthavere og søger oprettet et nyt Samfund, der ikke som det nuværende, hviler paa Princippet: Magt eller Trældom, Fattigdom eller Rigdom, Overnydelse eller Forsagelse?

Og jeg spørger endvidere: Har I nogensinde mærket noget til den «Orden og Retfærdighed», som Magthaverne nu pludselig er blevne saa omhyggelige for? Er det Orden, at nogle slæber Sundhed og Førlighed bort for at andre kan leve højt paa deres Bekostning? Er det Orden, at andre tvinges til at lægge sig til at dø af Sult midt i Dynger af Fødevarer, som de ikke tør røre af Frygt for Tortur? Er det Orden, at Mennesker ikke har Tag over Hovedet i samme By, hvor der findes Tusinder af ubeboede Lejligheder? Er det Orden, at Arbejdernes unge Kvinder skal tvinges til at sælge deres Legeme til Overklassens Spradebasser for at faa Lov til at faa lidt Del i Livet? Og endelig: Er det Orden, at man sender Landets bedste Arbejderungdom ud for at lade sig slagte for det Fædreland, der aldrig bød dem andet end Elendighed, Haan og Tortur?

Og nu Loven, som de fortæller er givet af selve Folket? Har *I* nogensinde anerkendt denne Lov? Har *I* givet Overklassen Ret til at udbytte eller udsulte Jer? Har *I* givet Politiet Lov til at mishandle Jer og spærre Jer inde i deres barbariske Fængsler? Eller har *I* givet Magthaverne Lov til at putte Jer i Soldateruniformen og sende Jer til Slagtebænken?

Sikkert ikke!

Forstaar I da ikke, at Loven kun er og altid vil blive et Værn for de besiddende Klasser mod de besiddelsesløse, et Skalkeskjul, som skal dække over Overklassens Misgerninger mod de underkuede?

Men har da Magthaverne Ret til at forlange, at vi skal respektere disse Love, som vi aldrig har anerkendt, endsige været med til at give? Vilde Overklassen monstro, om vi nu opsatte nogle Love, der var i Modstrid med dens Interesse, respektere dem? Selvfølgelig ikke. For os Proletarer gælder derfor kun én Lov, Humanitetens og Selvopholdelsesdriftens Lov. Den er god, og den bør vi følge og fordre overholdt, men ingen anden.

Saa har vi Sikkerheden og Freden, som de fabler om. Jeg véd ikke, om I nogensinde har mærket til den. Er det Sikkerhedstjeneste, der udføres af det brutale Bøllekorps — Politiet? Er det Sikkerheden, man føler, naar de prygler løs paa vore Rygstykker med deres Knipler, eller naar de, som de for nylig har gjort med mig, bryder ind i mit Logis, slæber mig i Fængsel, stjæler mine Ejendele og nægter atter at udlevere dem til mig? Eller er det Sikkerhed, I føler, naar I ikke véd, hvilken Dag I bliver smidt paa Gaden af Jeres Arbejdskøber, og naar I gaar og ikke véd, hvorfra I skaffe Føde og Husly til jer selv og eders Familje? Og Freden! Er det, naar Øvrigheden ved enhver Lejlighed stikker sin Næse ind i jert Privatliv, undersøger om I er lovformelig gift eller panter Jer for Skat, naar i paa Grund af Arbejdsløshed ikke kan betale den? Eller er det Freden, I føler, naar I Dag ind og Dag ud kæmper en fortvivlet og haabløs Kamp for at opholde Livet? Nej, Freden, som Øvrigheden taler om, det er kun den Fred og Ro, som Overklassen ønsker ti at underkue og udbytte Jer.

Som sagt, nu er Menneskejagten begyndt her hjemme som den alt længe har eksisteret i Rusland, Spanien, Italien, Frankrig og Nordamerika. Magthaverne har begyndt at føle sig usikre ved den revolutionære Propaganda, vi udfolder, og har ment det sikrest at slaa os ned i Tide — saafremt de kan, vel at mærke. For ikke at skabe Sympathi for os hos det store paa det sociale Omraade saa uvidende Folk lader de daglig deres underkøbte Presse, saa vel den konservative som den demokratiske, latterliggøre og mistænkeliggøre os. De giver overdrevne og ondartede Skildringer om, hvorledes udenlandske Anarkister myrder deres Bødler, men undlader at meddele Aarsagen dertil. Thi det er netop Sagen: *Over alt er Politiforfølgelsen noget, der er gaaet forud for Bomben, og Attentatet er kun det jagede Vildts fortvivlede Selvforsvar mod sine Forfølgere.*

Som Vera Sassulitch's Revolverskud kun var et Svar paa de Piskeslag, Politibødlen Trepof havde tildelt de russiske Studenter, der oplyste Arbejderne, som Vaillant's Bombe kun var et Svar paa de Forfølgelser og den Tortur, han og hans Meningsfæller havde maattet lide, saaledes er Bomben i Rusland, Spanien og hele Verden over kun Svar paa de Grusomheder, Magthaverne dagligt udøver mod de undertrykte og forfulgte.

Thi russisk Tiltale fra oven skal og maa avle russisk Svar fra neden.

S. R.

Giver da Kejseren det, Kejserens er, og Gud det, Guds er

Utalte Tusinder har præket, skrevet, kæmpet for og imod den saakaldte kristne Kirke og dens Lære; men endnu er Kampen ikke endt, endnu vajer Korset over Kirkerne, dets Guld lyser over Landene fra Spir, fra Kupler.

Korset stod en Gang langs Landevejene, tidt i milelange Alléer. Dødshyl lød fra de forpinte, der jamrede sig paa Korsets Grene, bristende Øjne stirrede paa Sejrherrerne, der skraalende af Druk med nøgne Kvinder i Favnen kørte Væddeløb i Alléer af korsfæstede.

Tiden svandt og Korset blev løftet fra Landevejens Søle op over Byerne, højt i Luften.

Var det Meningen, da man lagde Guld paa Marterredskabet og satte det paa Templernes Tinder, at man dermed vilde tilkendegive Menneskeheden, at fra nu af var Frihedens Time kommen og Korset bleven forherliget for de mangfoldiges Skyld, der havde stridt Dødskampen derpaa?

Eller var det Meningen, at man vilde rejse et Symbol paa Guldets og paa Raahedens forenede Kræfter?

Skulde de undertrykte have Bøddelmærket: Korset og saa Guldets Magt stadigt for Øjnene?

Fra den Tid at Korset blev sat som Mærke paa Hedningetemplerne, hverken ophørte Korset at være Marterredskab eller Templerne at være Afgudstempler.

Den ny Tid hængte ikke Ofrene direkte op paa Korset, den martrede Menneskene paa en anden, men ikke mindre raffineret Maade.

Man har ikke nødigt at gaa tilbage i Tiden for at faa at vide, hvorledes den Race, der afløste Oldtidens, bar sig ad med at pine Millionerne, der gik under Korsets Aag.

Tiderne veksler, Menneskene forfines, og om man nu til Dags ikke pines saa bestialsk raat af Kirken og dens Mænd som paa Inkvisitionens Tid, saa pines man dog tilstrækkeligt under Korsets Tegn af Kirkens Forsvarere i det tyvende Aarhundrede.

Nægtes kan det ikke, at mangen en stor og ædel Aand har staaet paa Kirkens Side; men man lægge vel Mærke til, at dette intet Bevis er paa Kirkens Beretligelse og endnu mindre paa den kristne Læres Sandhed.

En ung Mand stod en Gang frem i en stor Forsamling og han vendte sig i Harme mod en af de ypperste Repræsentanter for Frihedens Forsvarere i Frankrig «Sebastian Faure*)», og han talte: «Borger! jeg har Medynk med Dig, jeg ser, at Du er forblændet. Du benægter Kristendommens Sandhed. Du praler af at høre til Frihedens Forkæmpere; men jeg svarer Dig, at jeg er stolt af, at jeg ikke er ene i min Tro. Skulde ikke dette være Dig et Tegn paa Kristendommens Sandhed, at det ene store Geni efter det andet bøjer sig for Korset.

Newton troede, Kopernikus, Tycho Brahe, Dante, Michel Angelo, jeg kan nævne Dig en Hærskare, og jeg er stolt af at have Aandsfæller som disse.»

Den troende Del af Forsamlingen hyldede ham med Jubel. Sebastian Faure tog Ordet, og han svarede ham omtrent som følger:

«Borger! Din Maade at bevise din Tro paa er uhæderlig. Du bygger paa Dumheden. Du søger at fange dine uvidende Medborgere ved uærlige Midler. Du bruger et Fif, som desværre er benyttet for tidt, og jeg tvivler ikke om, at Du er uvidende om Nederdrægtigheden af dette Fif; men Du undser Dig ikke.

Jeg tror ikke paa min Sags Ret, fordi den eller den troede derpaa; men fordi min Forstand siger mig, at jeg har Ret. Jeg søger ikke at overbevise mine Medborgere ved at beraabe mig paa Avtoriteter; men jeg bringer dem til at tænke og selv at afgøre. Det skal I vide, at al anden Maade at overbevise paa er nederdrægtig.

Borger! Ser Du ikke, at for hver en eneste, Du nævner, som troede paa Kristus, kan jeg nævne Dig ti lige saa store eller større, som ikke troede paa ham. Du nævner Newton, Dante. Jeg svarer Dig med Voltairə, Rousseau, Darwin, jeg svarer Dig med selve Himmelmekanikens Udtyder Laplace.

Da Laplace havde skrevet sin Bog om Himmelmekaniken, gik han til Napoleon og overrakte ham den. Senere, da Kejseren havde læst Bogen, spurgte han forundret Videnskabsmanden: «Det forbavser mig, at De ikke en eneste Gang har nævnt Gud i Deres Værk om Himlens Tilblivelse.» Laplace svarede ham: «Sire! jeg fandt ikke Gud noget Sted, da jeg søgte i Universet!»

Borger! Dog tror jeg ikke, fordi Laplace ikke troede. fordi Voltaire, Rousseau ikke troede; men jeg tror kun, fordi min Forstand taler til mig!

— Videnskabsmændene og Folkets sande Opdragere taler til Forstanden.

Præsterne, der afskyr al Paaberaabelse af Forstanden, søger at hindre dens Udvikling.

Er ikke alt, der foregaar i en Kirke, egnet til at sløre, at fordumme. Først Musiken, saa en søvndyssende Præken, derefter Altergang og dens brogede Ceremonier, dette Maskeradegøgl, der for alvorligt tænkende er en eneste Vederstyggelighed, og saa atter Musik. Musik. Musik først og sidst, hvor er det muligt at tænke, naar man er indesluttet i disse kolossale Spilledaaser, som Kirkerne i Virkeligheden er.

Hvilken Professor i Jura, Filosofi, Kemi, Botanik vilde ledsage sine Forelæsninger med Musik. Gælder det ikke for Lærerne i disse Fag at skaffe saa megen Ro som muligt, at samle Tilhørernes Opmærksomhed om det ene fornødne: Forelæsningen og bringe Eleverne til at tænke.

Præsterne derimod maa have Musik, og Prædiken skal helst synges.

Mon Kristus havde Spillemænd med sig, naar han talte for Folket, eller sang han sine Lignelser ud.

— — —

Der stod en Præst op i en Kirke, og han forklarede Kristus Ord til Farisæerne:

«Giver Kejseren det, Kejserens er, og Gud det, Guds er.» Og Præsten messede og Musiken spillede, og Landets Hersker sad lige over for Præsten omgivet af hele sin Familje, og Folket lyttede andægtigt.

Folket gik hjem, og Kongen gik hjem, og Præsten fulgte ham.

Faa af de, der gik hjem, gav sig til at tænke.

Der var nogle af dem, der overværede Gudstjenesten, som gav sig til at tænke; men de fleste af disse faldt hurtigt til Ro.

Præsten sagde det, og Kristus havde jo selv sagt det: «Du skal give Kejseren Skat!»

Men der var een iblandt dem, der tænkte, som ikke faldt til Ro: Du skal give Kejseren Skat, give Kejseren Skat, lød det for hans Øren, og han kunde ikke slippe disse Ord.

En Nat stod Kristus for ham mild og lysende, og i samme Nu var Præstens forfærdelige Løgn ham klar i al sin Gru.

Du skal give Kejseren Skat! Nu vidste han, at Kristus aldrig havde sagt det. —

Lad os tænke os, at Kristus levede nu, lad os rykke Fortællingen to Aartusinder frem i Tiden og lad Farisæerne være Præsterne f. Eks. i Danmark.

Præsterne kommer til ham, de hader, til deres frygtelige Modstander for at fange ham. Man vil have ham til aabenlyst at nægte Kejseren Lydighed.

Præsterne spørger: «Mester! Vi vide, at Du er sanddru og skøtter om ingen; thi Du anser ikke Menneskers Person. Sig os derfor: Hvad tykkes Dig, er det tilladt at give Kejseren Skat eller ej?»

Jesus svarer: «I Øjenskalke, hvi friste I mig, viser mig Skattens Mynt.»

Lad os her lade Præsterne bringe f. Eks. en Tokrone med Kongen af Danmarks Billede og Signatur.

Kristus spørger: «Hvis Billede og Overskrift er dette?»

Svaret vil nu analogt lyde: «Kongen af Danmarks.»

Kristus Svar vil derefter blive: «Giver da Kongen af Danmark det, Kongens er, og Gud det, Guds er.»

Kristus har ikke givet noget direkte Svar paa Præsternes Spørgsmaal; men er det nu muligt at det kan være Tvivl underkastet, hvad han mener.

Nu, da det ikke længere er Romerkejserens Billede, der staar paa Mynten, er det indlysende, at Præsterne maa sige sig selv: «Mynten er ikke Kongens, *fordi* der staar hans Billede og Signatur derpaa, lige saa lidt som et Maleri, et Portræt, en Medailje af en Kunstner, en Digter, en Berømthed, behøver at tilhøre ham, fordi hans Signatur og hans Billede staar derpaa.

Men ikke nok med dette.

Kristus tilføjer: Giver Gud det, Guds er.

Har Kristus ikke tydeligt lært, at alt tilhører Gud — intet, som ikke er hans.

Nu kan ikke alt paa en Gang være Guds og noget deraf Kejserens, følgeligt: hvis det første er rigtigt, at alt er Guds, er Kejserens intet, hverken Mynt *eller* Skat.

Kristus Svar til Farisæerne bliver omtrent: «Du skal ikke give Kejseren Skat; thi Du skal give Gud alt»; men han formede sit Svar i Ord, som Farisæerne nok skulde vogte sig for at tyde, da man ellers let kunde vende dem imod

*) Nulevende fransk Anarkist.

dem selv og sige: «Ikke han, men I har sagt det.»

— Den ene, som vendte hjem fra Gudstjenesten og gav sig til at tænke saa længe indtil han saa Præstens Skalkagtighed, og saa, hvad det var at Sjælesørgeren havde bundet ham paa Ærmet hin Dag i Kirken, da Kongen og hans Familie og alt Folket hørte derpaa, gav sig fra den Dag til at tænke paa alt det, som han hidtil havde hørt i Kirkerne.

Det skete, at han, der tidligere from og andægtig havde hørt Ordene fra Prædikestolen, blev mere og mere rasende efterhaanden som det gik op for ham, hvad det var for Løgnere, der Dag ud og Dag ind forvanskede Kristus Lære og fordærvede alt Folket.

Han fik Øjnene opladte og han fik Kirken at se i sin rette Skikkelse. Han lignede Kirken med Dragen, der vogtede Andromeda. Den blev for ham et mangehoved Uhyre, hæsligt og modbydeligt. Andromeda blev Sandheden, Lyset, som Bestiet holdt fangen paa Klippen.

Menneskeheden, der ikke kunde undvære Sandheden, sendte den ene Helt efter den anden for at nedhugge Dragen. Ingen vendte tilbage.

Lykkedes det en eller anden at hugge et Hoved af Dyret, voksede der straks et andet ud igen. Heltene blev for ham Martyrerne, der kæmpede mod Kirkens Mænd, og Dragehovederne, som de fældte, blev Lognene, de en efter en rev bort under Kirkens Piller.

Han saa med Sorg, at Løgnene stadigt kom igen. Uhyrets Hoveder voksede, og det syntes som om der ingen Ende var paa Kampen.

Da var det Persevs kom, og han fældede Dragen og Andromeda blev fri.

Han gruede, da han saa den kirkelige Drage endnu fed og væmmelig vogte Sandhedens Lys. Han faldt paa Knæ og højlydt bad han:

«Gud, Sandhedens Ophav, lad mig i mit Liv blot kløve et eneste af Uhyrets Hoveder, lad mig være med til at bane Vejen for den Persevs, der en Gang skal komme at slaa ihjel den kirkelige Drage; thi da har jeg ikke levet forgæves!»

Det skete mens han bad, at Kristus atter stod for ham mild og lys, og han bøjede sit Hoved for den store Mester, for Jøden, Mennesket Jesus af Nazareth.

X.

Efter Systemskiftet

Russiske Forhold i Danmark.

Saa langt det lovordnede Samfunds Historie rækker tilbage, vil man overalt kunne paavise en Kamp mellem Fremskridt og Bagstræb, Humanitet og Raahed, Intelligens og Dumhed, Kultur og Barbari. Modsætningerne kan have været svagere eller stærkere, alt eftersom Forholdene formede sig, og der kan have været Tider, hvor Sløvhed og Uvidenhed saaledes beherskede Sindene, at de faa svage Røster, der hævede sig for nye Tanker og nyt Liv, i den Grad prellede af mod Folkets Dumhed, at Bagstræberne fik Held til at hæmme Udviklingen for en Tid, ja endog til at føre den tilbage. Men helt ophørt har Kampen aldrig været, og set i det hele og store er det Fremskridtet, der har sejret, trods alle Forfølgelser og al den Tortur af den raaeste Art, man fra disse Bagstræberes Side altid har benyttet mod dem, der søgte at føre Udviklingen og Kulturen frem.

Rent personelt set er Forholdene derimod anderledes; thi saaledes betragtet er det som oftest Bagstræberne, Knytnæven, den raa, brutale Magt, der har haft Overtaget, og utallige er de Personer, der har maattet bøde med Liv og Frihed, fordi de ikke har villet bøje sig for Bagstræbernes Vilje, men paa Trods af deres Magtbud, har søgt at føre Ideerne frem. Naar man ser hen til de Fremskridt, der er foregaaet siden den Gang, da man i Rom overhældte de kristne Martyrer med Beg, stak Ild paa dem og benyttede dem som levende Fakler i Neros Lysthaver, eller som i det 16de Aarhundrede, da de kristne Magthavere brændte Mænd som Giordano Bruno paa Baalet, fordi han ikke vilde bøje sin rigtige Opfattelse af Verdensaltet ind under Kirkens dumme Forestillinger, vil man forstaa, at selv om man har besejret Personerne, der førte Tanken frem, har man dog ikke kunnet dræbe de Ideer, de havde kæmpet og lidt for, forudsat disse da gik i Retning af den Sandhed, som Menneskene, med Undtagelse af de Magthavere, der altid har Interesse af at opretholde Løgnen, stræbte og stedse stræber efter. Ja ofte, f. Eks. med den kristne Bevægelse, er det netop Forfølgelsen, der har bevirket, at Ideen blev ført saa stærkt frem som den blev.

Naar mine Kammerater og jeg for et Aarstid siden begyndte paa *den anarkistiske Bevægelse,* som var bleven dæmpet, da man puttede 3 af Lederne i Forbedringshuset, var det ogsaa i klar Bevidsthed om, at Forfølgelsen ikke vilde udeblive. Der var jo ganske vist foregaaet et Systemskifte, de Bagstræbere, som kaldte sig «Højre», havde maattet vige Pladsen for nye Bagstræbere, der kaldte sig «Venstre», men man havde allerede haft rig Lejlighed til at overbevise sig om, at det hele kun var en Navneforandring. Venstre indsaa, saa snart de kom til Magten, at de nu havde samme Interesse af at opretholde Løgnen som deres Forgængere, fordi al Magt overhovedet kun kan opretholdes ved Løgn og Vold.

Ret længe varede det da heller ikke før de nye Bagstræbere langede et Slag ud mod den anarkistiske Kulturbevægelse. Som Højres Banditter i sin Tid overfaldt det lille frembrydende Socialdemokrati, saaledes har dets Efterfølgere «Venstre» ment at maatte benytte samme Argumenter som de eneste, hvormed de kunde modbevise vore Angreb paa Magthavernes og Overklassens Løgne. I Grunden er det en aandelig Falliterklæring, dette at skride til Voldshandlinger mod en frembrydende Kulturbevægelse, og det bliver det særlig her, hvor alle de borgerlige Partier: Højre, Venstre og Socialdemokrati — i Besiddelse af hele Landets Presse — i saa skøn Forening overfalder vor lille ubetydelige «Skorpion». Men disse Magthavere føler, at vor Bevægelse er i saa nøje Samklang med Videnskabens Resultater og det underkuede Folks Interesser, at andre Argumenter *ikke kan* benyttes. De véd, at vor Sag er saa retfærdig og vor Lære saa klar, at vinder vi først nogenlunde sikkert Fodfæste, kan den blive farlig for deres Magt. Derfor maa den slaas ned i Tide.

Saaledes har Venstremanden Alberti sikkert ogsaa tænkt, da han lod sine samvittighedsløse Kreaturer under Ledelse af Politiinspektør Madsen foretage sine Overfald paa os. Næppe var vort Blad startet før Forfølgelsen begyndte. For ikke at gøre for megen Reklame for os, søgte man først at latterliggøre os og dermed slaa os ned. Man fik den saakaldte «*demokratiske*» Presse, som, skønt den fremhykler Arbejdervenlighed (for Tørens Skyld naturligvis), i Virkeligheden er arbejderfjendsk, hvad jo ogsaa er rimeligt, eftersom den ejes af Kapitalister, til at give nogle opdigtede, forvrovlede Referater af vore Møder, for derved at bibringe Folk den Forestilling, at vi var sindssyge. Da dette ikke hjalp, skred man til andre Midler. Man kaldte Bogtrykkeren op paa Politikammeret under Paaskud af, at der intet Politieksemplar var leveret (vi havde leveret dem to, hvad de ogsaa godt vidste) og lod — efter hvad Bogtrykkeren beretter — ham uden Omsvøb forstaa, *at han kunde vente økonomisk Forfølgelse i Fald han vedblivende trykkede Bladet for os.* Forfølgelsen skulde komme i Form af Mulkter for nogle Tryksager (Kort og lign.), som han ikke havde indleveret Eksemplarer af. Det var Assessor Winther, den samme, som senere fik min Sag til Behandling, der besørgede dette for Alberti.

Da heller ikke dette hjalp, søgte man at skræmme mig. Angaaende to Artikler i «Skorpionen» Nr. 2: «Moralen» og «Dr. sit nyf. Barn» blev jeg kaldt op paa Politikammeret og taget i Forhør, hvorefter man lod mig forstaa, at der næppe vilde blive gjort noget ud af Sagen, om jeg blot hørte op med yderligere Propaganda. Stadig uden det forønskede Resultat. Dernæst gik man i Gang med at forfølge os økonomisk. Den Mand, som vi havde arrangeret os med til at besørge Bladets Ekspedition, nægtede pludselig at have mere dermed at gøre, skønt han, uden ringeste Ulejlighed, havde en Bifortjeneste derved — en Fortjeneste, som yderligere blev forøget ved, at han aldrig betalte os, hvad han blev os skyldig. Nogle Dage i Forvejen havde han ladet falde nogle Bemærkninger om en Opdagelsesbetjent, som havde været nede og talt med ham og blandt andet fortalt, at «Skorpionen» skulde boykottes hos visse Forhandlere*), og da jeg senere fik at vide, *at samme Mand stod i Antisocialisternes Sold, idet han af Direktør Carl havde modtaget 150 Kr. og af en anden kendt Direktør 50 Kroner, foruden en Mængde mindre Summer af Witzansky for Artikler i «København», for paa Antisocialisternes Møder at spille Rollen som «fornuftig» Arbejder***), og det tilllge efter en Undersøgelse, vi har foretaget, viser sig, *at det er samme Mand, der forraadte mig til Politiet,* kan der vel næppe herske Tvivl om, paa hvis Anstiftelse og Opfordring det var, han saa pludselig ophørte at forhandle Bladet for os.

---

*) Det viste sig senere, at netop de Forhandlere, han havde nævnt, ikke mere vilde sælge Bladet for os.

**) Manden har selv fortalt mig det og vist mig Brevet fra Direktør Carl, hvem han paastaar er en god Ven af ham, saa her er ikke Tale om løse Rygter

Skønt nævnte Forfølgelser naturligvis skaffede os mange Bryderier, vilde vi selvfølgelig ikke lade os kue af disse hovmodige Øvrighedspersoner, som vi kun kan nære den dybeste Foragt for; men da vi den Gang kun var to om at afholde alle Omkostninger og besørge alt Arbejdet ved Bladet, tvang økonomiske Vanskeligheder os til at standse det, indtil vi var blevne flere om at bære Udgifter og Ulejlighed. For at komme i Forbindelse med de nyerhvervede Meningsfæller begyndte vi at afholde offentlige Møder. Først benyttede vi forskellige Lokaler, *men da Politiet**) *gik omkring og truede Værterne til ikke oftere at udleje deres Lokaler til os* (Opdagelsesbetjent Raaby-Nielsen forklarer, at dette skyldtes højere Ordre) blev vi tvungne til at ty til Friluftsmøder. Paa Fælleden og paa Legepladsen ved Kapelvej afholdt vi saa en Del af disse. Politiet mødte mandstærkt op og søgte selvfølgelig at forulæmpe os paa alle Maader. *«Bisserne» fortalte os efter Mødet, at Politiet havde givet dem Penge til Brændevin og Tobak for at forstyrre Mødet for os, og Politiet generede sig end ikke lige for Øjnene af os at opfordre dem til at «holde Sjov»,* naar de mente, de ikke gjorde Nytte nok for Betalingen. Det var ikke alene de fattige Bisser, de benyttede; *en Medarbejder ved «Ekstrabladet», som stadig kom i Følge med Politiet, kappedes med sine fattigere Aandsfæller i at forstyrre Mødet for os,* ligesom han i sit Blad gik Politiets Ærinde ved at gøre os humoristiske. Om han kun gjorde det for at bevise Politiet og Alberti en Tjeneste, véd jeg ikke.

Da Politiet imidlertid saa, at deres ulovlige Midler ikke var i Stand til at kue os, besluttede man sig endelig til at skride til aabenbar Vold, og en Morgen tidlig fik jeg Besøg af to Opdagelsesbetjente, som kom for at arrestere mig. Den ene var Raaby-Nielsen, som stadig var kommet til vore Møder; i den anden, som jeg senere fik at vide var Overbetjent Markmann, genkendte jeg et Menneske, som ved et af vore Møder havde gjort sig bemærket ved at søge at forstyrre Foredraget med gadedrengeagtige Tilraab, og som jeg den Gang nærmest havde antaget for en «Bisse«, der var købt af Politiet. Pr. Droske blev jeg saa transporteret til Politikammeret paa Nytorv, hvor jeg blev frataget alt, hvad jeg havde hos mig**), og efter at der var taget Rapport og en gammel, sindsforstyrret Overbetjent havde moret sig lidt med at haane mig, blev jeg nedsat i Arresten.

S. R.

(Fortsættes i næste Nummer.)

Diskussionsklubberne

Der var en Tid, hvor det betragtedes som en uhørt Ubehøvlethed, naar den unge kunde søge at give sin Mening om et eller andet Spørgsmaal tilkende i de ældres Kreds, thi efter Datidens snævre Begreber var det ikke Ungdommens Opgave ved Selvtænkning at uddanne deres Aand, men med blind Lydighed at lade sig proppe med de Visdomsord eller Dumheder, de ældre fandt for godt at bibringe dem, og det var uforeneligt med god Tone at tvivle om Rigtigheden deraf, selv om det stred nok saa meget mod den sunde Fornuft.

Skønt der vel blandt visse Samfundsklasser endnu findes Folk, der hylder hine Principper, er vi dog i det hele og store naaede til et mere sundt og frit Syn paa Forholdene, og ikke mindst har dette gjort sig gældende blandt Ungdommen selv. Den stigende Oplysning har bevirket, at der er kommet en Kundskabstørst over dem, en Trang til at vide, tænke og selv give sin Mening tilkende, og at denne Trang vil virke stærkt i Retning af højere Kultur, og derved føre Menneskene frem til lysere og lykkeligere Forhold, er der, trods alle forbenede Ulykkesprofeters Spaadomme, ingen Grund til at betvivle.

Det er denne aandelige Opvaagnen blandt Ungdommen, der bevirker, at de føler Trang til at deltage i Arbejderbevægelsen. Allerede paa et tidligt Stadium begynder de at indse, at Samfundet er uretfærdigt indrettet; de ser, hvorledes de ældres Liv er henrundet, og stadig henrinder i en fortvivlet Kamp for Eksistensen, i Lidelser, Savn og stadig pinlig Frygt for Dagen i Morgen. Og det gaar op for dem, der ikke i samme Grad som de gamle er opdragne i Dumhed, Uvidenhed og Overtro, at hvis ikke ogsaa deres Liv skal henrinde under samme fortvivlede Kaar, maa de i Tide tage sig sammen og kaste sig ind i Kampen mod Kapitalstaten i Stedet for, hvad tidligere var Tilfældet, at bortødsle deres bedste Aar med Drik og Pjank.

Et af de vigtigste Led i denne Kampbevægelse er Diskussionsklubberne. Her er det, de unge kommer sammen, og ved indbyrdes at udveksle deres Tanker lærer at give disse Udtryk og Form, og samtidig modtager Indtryk fra hverandre; her er det, de gennem Foredrag og Biblioteker lærer de store Tænkeres Teorier at kende, og gennem Debatter søger at komme til Forstaaelse deraf, eller gennem Kritik at rense dem for mulige Fejlsyn.

Men Medaljen har ogsaa en Bagside og den er desværre ikke altid pæn og blank; thi her i disse Diskussionsklubber spirer ogsaa ofte Slags Ærgerrighed frem, og mange Personers Ivrighed er mere dikteret af Glimresyge end af Interesse for Sagen. Og hvad er saa egentlig Ærgerrighed, denne Egenskab, som de fleste endnu betragter som en Dyd, og som leder saa mange Menneskers Handlinger? Er det andet end en *nøragtig* Trang til at prale med visse virkelige eller indbildte Fortrin — en Søgen efter at sikre sig andre Menneskers Anerkendelse af sine fremragende Egenskaber? Og viser denne Trang til at skilte med sin egen Fortræffelighed, ikke netop, at man selv ikke rigtig tror derpaa, thi hvis man gjorde det, kunde man jo være saa revnende lige glad, hvad andre mente derom.

Helt at frigøre sig for Ærgerrighed er dog vist en Umulighed, saa længe man lever i et Samfund, hvor Konkurrence og Strid danner Grundlaget for alle Handlinger, og Magt eller Trældom for enhver Ordning; thi at sætte sit Lys under en Skæppe vil under saadanne Forhold ofte være ensbetydende med aandelig Død. Men der bør dog være Grænser for, hvor vidt denne Ærgerrighed maa naa, og indenfor Diskussionsklubberne vilde dette i særlig Grad være ønskeligt, da deres Formaal er for alvorligt og nyttigt til at Bevægelsen skulde løbe ud i Sandet, uden at sætte det Spor i Befolkningen, som tilsigtes.

Man maa huske, at det ikke er Hensigten at drive Diskussionen om en Sport, hvor det kun gælder om ved et kvikt Svar at sætte Modstanderen til Vægs; at *Maalet* ikke er at tale eller argumentere for at vise sin egen Dygtighed, men at søge at komme til fuld Forstaaelse og Klarhed — at finde Sandheden for at kunne handle derefter. Thi hvad der tilstræbes, er ikke at uddanne Salonradikalere og Frasemagere, der glimrer stærkt, men hurtig taber Kuløren; men at skabe dygtige, maalbevidste Folk, der ikke viger tilbage for Handling.

Aabent Brev

til Hans Højhed Justitsminister Alberti.

Kære Alberti!

Jeg føler Trang til at skrive et Par Ord til Dig i Anledning af, at Du lod mig putte i Forbedringshuset for Blasfemi. Eftersom Du er den øverste for Justitsen her i vor lille danske Ravnekrog, mener jeg nemlig, at det er Dig, jeg har at takke derfor, og jeg vilde nu gerne spørge Dig, kære Ven, om Du virkelig mener, at jeg har løjet, naar jeg, som jeg fik Skyld for, har udtalt, at Biblen var Sludder. Eller tror Du virkelig selv paa de Krøniker, som nævnte Bog disker op med?

Tror Du f. Eks. at Skabelsesteorien i den barnlige Form, som Biblen skildrer den, er rigtig. I saa Fald vil jeg gerne spørge Dig, hvad de arme Dyr skal have haft at leve af i Tiden fra de blev skabt og til Vorherre lod det regne, saa Planterne voksede frem? Thi som bekendt staar der i Biblen, at Vorherre skabte Dyrene adskillige Dage før Planterne. Og jeg vil spørge Dig videre: Hvad mener Du, man kan kalde Beretningen om Jonas i Hvalfiskens Bug, eller Elias, der fo'r til Himmels paa en Ildvogn? Og mener Du ikke, det er noget Vrøvl, naar der staar i det nye Testamente, at Sygdommene skyldes Masser af Smaadjævle og onde Aander, som tager Bolig i Mennesket? Og kalder Du St. Johannes' Aabenbaring fornuftig? Hvad mener Du f. Eks. om de Græshopper, der skildres deri? Synes Du ikke, at Græshopper med Menneskeansigter og Løvetænder, Skorpionhaler og Hestekroppe nærmest maa henregnes til Fantasiens Verden. Og endelig: Tror Du, at en algod og alvis Gud vil lægge Navn til alle de liderlige Historier, hvorpaa det gamle Testamente er saa rigt?

Véd Du ikke ogsaa, at Biblen er i den skarpeste Modstrid til de Resultater, alvorlige og tænkende Forskere er naaet til? Men Du anerkender maaske ikke Videnskaben. Du siger maaske ligesom Præsterne, at Videnskabsmændene er Idioter?

Kære Alberti! Det gør mig virkelig ondt, om Du ikke mener, at Biblen er Vrøvl, thi i det Tilfælde maa Du nemlig, trods al din Storhed, være en Erkeidiot. Men endnu mere ondt vil det gøre mig, om Du *ikke* tror paa Biblens Sandhed, thi i saa Fald har Du været vidende om, at Du begik Uret imod mig, da Du lod mig spærre inde, og saa er Du jo en gemen Slyngel.

Men nu vil jeg overlade til Dig selv at bestemme, hvilke af disse Dele Du helst vil være.

Allerunderdanigst
Sophus Rasmussen.

Efterskrift. Undskyld, at jeg tiltaler Dig med «Du«; det er ikke fordi jeg sætter særlig Pris paa at være Dus med Dig — absolut ikke —, men mere fordi jeg nede paa Vridsløse er bleven saa vant til at blive tituleret «Du», at jeg er kommet i Vane med at tiltale andre paa samme Vis.

Meningsfæller!

Støt Bladet ved at arbejde for dets Udbredelse paa Værksteder og Arbejdspladser!

Anders Nielsens Tryk, Øhlenschlægersgade 37. København.

---

*) Dette gælder dog kun Københavns Politi; paa Frederiksberg har vi hidtil kunnet afholde vore Møder i Fred og Ro.

**) Noget af det fik jeg igen, da jeg første Gang blev løsladt, men en Bog med nogle for mig vigtige Regnskaber i nægtede man at give mig tilbage.